

Arrest

nr. 341 450 van 19 februari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. IDE
Lange Gasthuisstraat 39
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat en X en X, die verklaren van Egyptische nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X en X, op 3 september 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 11 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. IDE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 oktober 2019 dient de moeder van verzoekende partijen samen met hen voor een eerste maal een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 20 februari 2020 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2 Op 10 april 2020 dient de moeder van verzoekende partijen samen met hen voor een tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 16 september 2020 neemt verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 12 april 2021 dient de moeder van verzoekende partijen samen met hen een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 28 september 2021 besluit verwerende partij tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4 Op 20 oktober 2022 dient de moeder van verzoekende partijen samen met hen voor een vierde keer een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 6 april 2023 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5 Op 15 februari 2024 dient de moeder van verzoekende partijen samen met hen een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 31 juli 2024 neemt verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6 Op 12 februari 2025 vragen verzoekende partijen voor de zesde maal gezinshereniging aan in functie van hun vader met de Belgische nationaliteit.

Op 11 augustus 2025 wordt deze aanvraag opnieuw geweigerd door verwerende partij en besluit zij tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd voor de verschillende verzoekende partijen:

Eerste bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2025 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: N. Y. A. E. S. (...)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 11/11/2007

Geboorteplaats: Gharbeya

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.02.2025 voor de zesde maal gezinshereniging aan in functie van haar vader A. Y. A. E. (...) (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Ook de moeder van betrokkene (echtgenote van de referentiepersoon), zijnde H. S. A. Z. (...) (RR (0) (...)), voegt zich bij de Belgische referentiepersoon. Ze reisde samen met haar drie kinderen België binnen op 30.06.2019 en werd op 29.10.2019 een eerste maal ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene, diens broer, zus en moeder vestigen zich gezamenlijk bij hun vader/echtgenoot. Hoewel de moeder van het gezin ditmaal geen aanvraag indiende, is de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 nog steeds van toepassing. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie woonstcontrole 12.01.2025 en telefonisch contact met de bevoegde diensten van stad Antwerpen) blijkt dat H. S. A. Z. (...) nog steeds (illegaal) op hetzelfde gemeenschappelijke adres verblijft.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden in het kader van de huidige aanvraag geen documenten voorgelegd. Nochtans blijkt uit de voorgaande aanvragen en weigeringen dat verzoekers zich wel degelijk bewust zijn van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De voorgaande aanvragen dd. 10.04.2020, 12.04.2021 en 15.02.2024 van het gezin (betrokkene, diens moeder, broer en zus) werden immers geweigerd omdat er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd. Betrokkenen waren wel degelijk op de hoogte van de absolute noodzaak deze aan te tonen.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.02.2025 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: F. Y. A. E. S. (...)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 03.03.2014

Geboorteplaats: Gharbeya

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.02.2025 voor de zesde maal gezinshereniging aan in functie van zijn vader A. Y. A. E. (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Ook de moeder van betrokkene (echtgenote van de referentiepersoon), zijnde H. S. A. Z. (RR (0) (...)), voegt zich bij de Belgische referentiepersoon. Ze reisde samen met haar drie kinderen België binnen op 30.06.2019 en werd op 29.10.2019 een eerste maal ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene, diens broer, zus en moeder vestigen zich gezamenlijk bij hun vader/echtgenoot.

Hoewel de moeder van het gezin ditmaal geen aanvraag indiende, is de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 nog steeds van toepassing. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie woonstcontrole 12.01.2025 en telefonisch contact met de bevoegde diensten van stad Antwerpen) blijkt dat H. S. A. Z. (...) nog steeds (illegaal) op hetzelfde gemeenschappelijke adres verblijft.

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden in het kader van de huidige aanvraag geen documenten voorgelegd. Nochtans blijkt uit de voorgaande aanvragen en weigeringen dat verzoekers zich wel degelijk bewust zijn van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. De voorgaande aanvragen dd. 10.04.2020, 12.04.2021 en 15.02.2024 van het gezin (betrokkene, diens moeder, broer en zus) werden immers geweigerd omdat er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd. Betrokkenen waren wel degelijk op de hoogte van de absolute noodzaak deze aan te tonen.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Derde bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.02.2024 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornamen: S. Y. A. E. S. (...). Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: 15.05.2010

Geboorteplaats: Gharbeya

Identificatienummer in het Rijksregister:(...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.02.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn vader A. Y. A. E. (...) (RR (0) (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

Ook de moeder van betrokkene (echtgenote van de referentiepersoon), zijnde H. S. A. Z. (...) (RR (0) (...)), voegt zich bij de Belgische referentiepersoon. Ze reisde samen met haar drie kinderen België binnen op 30.06.2019 en werd op 29.10.2019 een eerste maal ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. Betrokkene, diens broer en zus, en diens moeder vestigen zich gezamenlijk bij hun vader/echtgenoot.

Hoewel de moeder van het gezin ditmaal geen aanvraag indiende, is de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 nog steeds van toepassing. Immers, uit het geheel van de beschikbare gegevens (zie woonstcontrole 12.01.2025 en telefonisch contact met de bevoegde diensten van stad Antwerpen) blijkt dat H. S. A. Z. (...) nog steeds (illegaal) op hetzelfde gemeenschappelijke adres verblijft.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden in het kader van de huidige aanvraag geen documenten voorgelegd. Nochtans blijkt uit de voorgaande aanvragen en weigeringen dat verzoekers zich wel degelijk bewust zijn van de bestaansmiddelenvoorwaarde van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

De voorgaande aanvragen dd. 10.04.2020, 12.04.2021 en 15.02.2024 van het gezin (betrokkene, diens moeder, broer en zus) werden immers geweigerd omdat er niet werd aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Er werden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging geen documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd. Betrokkenen waren wel degelijk op de hoogte van de absolute noodzaak deze aan te tonen.

De behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet aan de voorwaarden overeenkomstig artikel 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

1.7 Op 3 september 2025 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Voor wat de procedure betreft

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 31 oktober 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 16 januari 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 Verzoekende partijen voeren in het enig middel van hun synthesesemorie enig middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het recht op privé- en familieleven. Uit het betoog van verzoekende partijen blijkt dat zij de bescherming van het privé- en familieleven verbinden aan artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Zij zetten dit middel als volgt uit één:

“2. DE MIDDELEN

2.1 Eerste middel: schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het recht op privé- en familieleven

4. Artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen. [...]”

De uitdrukkelijke uitzondering op de inkomensvoorwaarde voor minderjarige kinderen werd ingevoerd nadat het Grondwettelijk Hof eerder de betrokken wetsbepaling had vernietigd. Het Grondwettelijk Hof was eerder

van oordeel dat artikel 40ter Vreemdelingenwet in strijd is met het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel (art. 10 en 11 Grondwet) wegens het ontbreken van die uitzondering.

Uit voorgaande volgt dat de gezinshereniger niet moet bewijzen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft indien het kind met hem komt samenwonen alvorens het 18 jaar oud is en de enige is die de gezinshereniging aanvraagt. Dit werd ook reeds met zoveel woorden bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

5. Verwerende Partij heeft de aanvraag gezinshereniging van minderjarige Verzoekers enkel en alleen afgewezen omdat zij niet hebben aangetoond dat de referentiepersoon (hun Belgische vader) over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt (randnr. 3). Nochtans volgt uitdrukkelijk uit 40ter, §2, tweede lid, 1° Vreemdelingenwet dat deze voorwaarde helemaal niet van toepassing is, nu de aanvraag gezinshereniging uitging van Verzoekers die allen minderjarig zijn.

6. De interpretatie van Verwerende Partij dat de inkomensvoorwaarde toch dient te worden toegepast op de aanvraag gezinshereniging van minderjarige kinderen met hun Belgische ouder, wanneer de andere ouder ook in België verblijft (die geen aanvraag gezinshereniging heeft ingediend), kan niet worden weerhouden. Zoals hierna zal blijken, speelt de inkomensvoorwaarde helemaal niet wanneer de aanvraag gezinshereniging enkel uitgaat van minderjarige kinderen. Het gegeven dat de andere ouder (niet-referentiepersoon) ook in België verblijft is volstrekt niet pertinent.

Vooreerst stelt de website "Vreemdelingenrecht.be", een officiële website van de Vlaamse Overheid (uitgegeven door het Agentschap Integratie en Inburgering), dat de toepassing van de uitzondering op de inkomensvoorwaarde voor minderjarige kinderen dient te worden beoordeeld in het licht van wie de gezinshereniging "vraagt":

"Als je minderjarig bent en je vraagt 'alleen' gezinshereniging, dan moet je Belgische (stief)ouder géén stabiele en toereikende bestaansmiddelen hebben. De voorwaarde van stabiele en toereikende bestaansmiddelen geldt alleen in de volgende gevallen:

- als je het meerderjarig kind bent van een Belg, zijn echtgenoot of (al dan niet gelijkgestelde) geregistreerde partner.
- als je een minderjarig kind bent en je Belgische (stief)ouder laat zich gelijktijdig vervoegen door andere familieleden voor wie wél een bestaansmiddelenvoorwaarde geldt (bijvoorbeeld zijn echtgenoot, geregistreerde partner of meerderjarig kind). Als alleen jij gezinshereniging vraagt of als je gezinshereniging vraagt samen met andere minderjarige kinderen voor wie ook geen voorwaarde van bestaansmiddelen geldt, dan moet je Belgische (stief)ouder dus géén stabiele en toereikende bestaansmiddelen bewijzen."

Die interpretatie wordt ook bevestigd in de rechtsleer:

"Kort samengevat: de gezinshereniger moet niet bewijzen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft indien het kind:

- met hem komt samenwonen alvorens het 18 jaar oud is; en
- de enige is die de gezinshereniging aanvraagt."

Bovendien ging ook de Burgemeester of zijn gemachtigde klaarblijkelijk uit van de interpretatie dat de inkomensvoorwaarde niet speelt wanneer de aanvragers minderjarige kinderen zijn. Zoals gezegd, werd er een bijlage 19ter afgeleverd waarin Verzoekers werd gevraagd om het ontbrekende bewijs van ziektekostenverzekering over te leggen (randnr. 2; stuk 15). Met geen woord werd er toen gerept over het bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon dat zou ontbreken. Ook later werden Verzoekers er niet op gewezen dat het bewijs m.b.t. de inkomsten van de referentiepersoon ontbreekt. Integendeel: zij ontvingen een bevestiging dat hun "verblijfsaanvraag volledig [is]" (randnr. 2; stuk 16).

7. In tegenstelling tot wat Verwerende Partij tracht voor te houden, is het eerste en enige middel van Verzoekers helemaal niet onontvankelijk. Zoals hierna zal blijken, is dit middel wel degelijk een middel in de zin van artikel 39/69, §1, 4° Vreemdelingenwet.

Uit de rechtspraak van de Raad van State volgt dat een middel slechts onontvankelijk is indien niet op voldoende wijze wordt uiteengezet welke rechtsregels zijn geschonden en op welke wijze die schendig is gebeurd:

"In het bestreden arrest wordt weergegeven wat de verzoeker in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de "gegrondheid van het beroep" heeft aangevoerd. Daaruit kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze afleiden dat de verzoeker met een uiteenzetting van de feiten en de stelling dat "zijn rechten" zijn geschonden niet op voldoende wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel zou zijn geschonden en op welke wijze die schending zou zijn gebeurd, zodat het niet gaat om een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet. Het eerste middel is in die mate ongegrond."

In casu hebben Verzoekers wel degelijk aangegeven welke rechtsregels zij geschonden achten door de Bestreden Beslissingen in hun verzoekschrift tot nietigverklaring van 3 september 2025:

"Gelet op wat voorafgaat, dienen de Bestreden Beslissingen te worden vernietigd wegens schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het recht op privé- en familielevens zoals gewaarborgd door artikel 22 Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Voorts hebben Verzoekers duidelijk aangegeven dat zij die rechtsregels geschonden achten omdat Verwerende Partij de Bestreden Beslissingen volledig in strijd met de toepasselijke wettelijke bepalingen (artikel 40ter Vreemdelingenwet) heeft genomen. Dit volgt inderdaad uit het woordgebruik "gelet op wat voorafgaat" en "gelezen in samenhang met" in het verzoekschrift tot nietigverklaring (nadat uitgebreid werd uiteengezet waarom een schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet voorligt). Het gegeven dat de Bestreden Beslissingen

genomen werden in strijd met artikel 40ter Vreemdelingenwet levert inderdaad een schending op van die rechtsregels:

- *Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert dat elk bestuur zich moet gedragen als een normaal voorzichtig handelend bestuur, geplaatst in dezelfde omstandigheden. Een zorgvuldig bestuur neemt uiteraard beslissingen in overeenstemming met de toepasselijke wettelijke bepalingen.*
- *De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke, afdoende, draagkrachtige motieven.¹⁴ De Bestreden Beslissingen zijn daarentegen gesteund op één motief dat lijnrecht ingaat tegen artikel 40ter Vreemdelingenwet.*
- *Door de Bestreden Beslissingen te nemen in strijd met artikel 40ter, gaat Verwerende Partij de grenzen van de redelijkheid te buiten, zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel voorligt.¹⁵*
- *De Bestreden Beslissingen schenden eveneens het recht op privé- en familielevens zoals gewaarborgd door artikel 22 Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: "EVRM"). Immers kan dit recht slechts worden beperkt "voor zover bij de wet is voorzien" (artikel 8, tweede paragraaf EVRM). In casu wordt dit recht van Verzoekers door Verwerende Partij beperkt omdat niet is voldaan aan de inkomensvoorwaarde, terwijl die voorwaarde overeenkomstig de toepasselijke wettelijke bepalingen (artikel 40ter Vreemdelingenwet) helemaal niet van toepassing is.*

8. Gelet op wat voorafgaat, dienen de Bestreden Beslissingen te worden vernietigd wegens schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet gelezen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het recht op privé- en familielevens zoals gewaarborgd door artikel 22 Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

3.2 Het verzoekschrift en de daarop volgende synthesesmemorie betreffen een geheel aan verzoekende partijen die allen een verzoek indienden voor de afgifte van een verblijfskaart als familielid van hun Belgische vader als referentiepersoon.

Er blijkt dan ook sprake te zijn van een verbondenheid tussen de onderlinge beslissingen. De Raad aanvaardt in het algemeen de toepassing van een gezamenlijke vordering, bijvoorbeeld in het geval van verschillende familieleden, in zoverre er een dergelijke mate van verbondenheid bestaat die er toe zou leiden dat indien ieder beroep afzonderlijk zou ingediend worden, deze verzoeken tevens gevoegd zouden kunnen worden.

In dit concrete geval is het voor de goede rechtsbedeling gepast dat het verzoekschrift voor de verschillende familieleden gezamenlijk ingediend en onderzocht wordt.

3.3 In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in hun enig middel de schending opwerpen van artikel 22 van de Grondwet, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt dan een loutere vermelding van deze bepaling.

Op basis van artikel 39/78 *inuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.4 In hun synthesesmemorie zetten verzoekende partijen voor het eerst nader beknopt uit één waarin zij een schending van artikel 8 van het EVRM en het redelijkheidsbeginsel menen te zien. De Raad stipt aan dat artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat in de synthesesmemorie alle aangevoerde middelen moeten worden samengevat. Hieruit volgt dat een aanvulling van het middel in het kader van de synthesesmemorie niet toegelaten is. Dit blijkt eveneens uit artikel 39/60 van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gesteld dat geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Uit vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesesmemorie blijkt dat verzoekende partijen voor het eerst in de synthesesmemorie verder beknopt uitwerken in hoeverre er volgens haar sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien merkt de Raad op dat deze aanvullende paragrafen in de synthesesmemorie niet kunnen worden beschouwd als een schriftelijke repliek op de nota met opmerkingen en dat verzoekende partij niet verduidelijken waarom zij de aanvullende argumenten niet reeds in het inleidend verzoekschrift hadden kunnen opnemen. Het middel is bijgevolg niet ontvankelijk wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en het redelijkheidsbeginsel.

3.5 Verzoekende partijen ontwikkelen een inhoudelijk betoog ten opzichte van de motivering van de bestreden beslissing. Dit houdt in dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

3.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.7 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.8 Op 12 februari 2025 dienden verzoekende partijen een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart en dit op grond van hun Belgische vader. Dergelijke aanvraag gebeurt op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin vermeld wordt dat:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

3.9 De bestreden beslissing weigert de afgifte van een verblijfskaart vermits niet voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste. Er worden bij de laatste aanvraag geen documenten neergelegd over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon waardoor hier geen zicht op is en ook een behoeftanalyse kan bijgevolg niet gemaakt worden.

3.10 Verzoekende partij is het hier niet mee eens en stelt in haar synthesememorie dat zij als minderjarige helemaal niet dient te bewijzen dat de referentiepersoon over voldoende middelen beschikt. Daarenboven wordt dit bevestigd via officiële kanalen en klaarblijkelijk zouden ook de burgemeester of zijn afgevaardigde hiervan uit gegaan zijn vermits zij aangaven dat de aanvraag van destijds, zonder stukken inzake de middelen van de referentiepersoon, volledig was.

3.11 Samen met verwerende partij stelt de Raad vast dat verzoekende partijen reeds herhaaldelijk een aanvraag deden voor de afgifte van een dergelijke verblijfskaart.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen in het verleden telkens samen met hun moeder een aanvraag indienden om een verblijfskaart te verkrijgen en het de wil van partijen blijkt te zijn zich gezamenlijk te vestigen met hun ouders en niet enkel met hun vader en gezamenlijk over een verblijfsrecht wensen te beschikken.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven dat deze moeder nog steeds op het adres van de referentiepersoon verblijft en onverminderd deel blijft uitmaken van het gezin van de referentiepersoon en bijgevolg ook van verzoekende partijen.

3.12 De moeder van verzoekende partijen heeft zich ditmaal formeel onthouden van een aanvraag voor de afgifte en betoogt dat, omwille van het enkel door verzoekende partijen als minderjarige kinderen aangevraagde verblijfsrecht, er geen sprake zou zijn van een bestaansmiddelenvereiste. Dit standpunt haalt zij uit de eerder vermelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Officiële berichtgeving zou volgens haar dit standpunt bevestigen.

Het is dan ook gepast na te gaan wat de wetgever beoogde bij het neerschrijven van de bepaling in dit verband en of het de bedoeling was van de wetgever om eventueel ruimere mogelijkheden toe te staan voor gezinshereniging waarbij de bestaansmiddelenvereiste niet zou gelden en een louter formele opsplitsing van een aanvraag voor een verblijfskaart zou verhinderen dat deze laatste vereiste wordt nagegaan.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd gewijzigd bij de wet van 8 juli 2011 waarbij de voorwaarden voor gezinshereniging aangepast werden. Terecht verwijst verwerende partij naar de voorbereidende Parlementaire werken om een zicht te krijgen naar de achtergrond van deze aanpassingen. In dit verband kan worden verwezen naar deze voorbereidingen waarin aangegeven wordt dat:

“Met de vierde reeks wijzigingen wordt voortaan de eis naar het hebben van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen uitgebreid tot de echtgenoten en de partners. (...) Opgemerkt kan worden dat een uitzondering op het hebben van voldoende bestaansmiddelen geldt voor de gevallen bepaald in art. 10, § 2, vijfde lid (Gezinshereniging door familieleden van een vluchteling of vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, en dit voorzover de aanvraag ingediend wordt binnen het jaar na de beslissing tot erkenning) en in de gevallen waar het niet de echtgenoot of partner is die gebruik maakt van gezinshereniging, maar waar enkel sprake is van minderjarige kinderen die een ouder komen vervoegen.” (Parlementaire voorbereidingen, De Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/014, p. 27)

Hierin wordt duidelijk verwezen naar een situatie waarin enkel de minderjarige één ouder komen vervoegen. Het vervoegen of zich bij een ouder voegen, heeft dan weer op haar beurt betrekking op een situatie waarbij een vreemdeling uit het buitenland komt of reeds gekomen is. Ook in het door partijen aangevoerde arrest 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 wordt ingegaan op de situatie waarbij een ouder louter wordt vervoegd door enkel zijn of haar minderjarige kinderen.

Uit de feitelijke omstandigheden in onderhavig geval blijkt dat er geen sprake is van kinderen die enkel één ouder zouden vervoegen nu ook hun moeder klaarblijkelijk deel uitmaakt van het gezin waar zij allen toe behoren.

Uit dit geheel aan omstandigheden kan dan ook niet blijken dat een louter formeel door de minderjarige kinderen ingediende verzoek voor een verblijfskaart beoordeeld dient te worden zonder de bestaansmiddelenvereiste af te wegen nu uit de feitelijke situatie blijkt dat deze kinderen niet enkel één ouder, maar beide ouders vervoegen.

3.13 Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt concreet dat:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien het bedrag van de bestaansmiddelen netto ten minste gelijk is aan honderdtien procent

*van het gewaarborgd gemiddeld maandelijks minimuminkomen dat door artikel 3 van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimummaandinkomen wordt beoogd. Dit bedrag wordt verhoogd met tien procent voor elk bijkomend familielid ten laste van de Belg. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen,
(...)"*

Bij de huidige zesde aanvraag voor een verblijfskaart werden er door verzoekende partijen geen stukken bezorgd die een zicht geven op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en verzoekende partijen ontkennen dit ook niet. Enkel beweren zij dat zij dergelijke documenten niet dienen neer te leggen gelet op de uitzondering die in de Vreemdelingenwet ingeschreven werd.

Gelet op het voorgaande betoog kan dit standpunt van verzoekende partijen echter niet gevolgd worden.

3.14 Ten overvloede merkt de Raad nog op dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM waargenomen kan worden. De bestreden beslissing houdt immers uitdrukkelijk geen bevel in om het grondgebied te verlaten wat verzoekende partijen ook bevestigen.

3.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE